

սում են նորա նեղութիւնները, նորա զուար-
ճութիւնները առաւել անհիմն են նորա ձանձրու-
թիւնից:

ԳՐԵԳՐԵ ՏԷՐ ՄԵԼԷԵԴԵԼԵԱՆ

ՄԻԻԹԱՐՈՒԹԻՒՆ ԿՐՕՆԻՑ.

Կրօնք համընթացող կացութեանն զամենայն հա-
սակ մարդկութեանն ի նեղութիւնս, ի հալածանս, ի
քաղց, ի ծարաւ, ի մի բան՝ ի բազմալիցութիւն ալիս
ծովու կենցաղէս: Միտիմարեն նորա զհանուր մարդ-
կութեանն զտարաբազկի մեացորդ և զշուտա-
կան յարտասուելի վիճակն իւրեանց. և յորժամ
յամենից իսկ բարեաց պատճառանաց թափա-
ցալք և ի քաղց և ի ծարաւ վիճակաւք յԱնե-
ղին յաւիտենական կամաց՝ ստիպին ծնուցանել
յակամայս զարտասուս յաշտ իւրեանց, յորժամ
անագորոյն մարդկութեանն չլուելոյն զաղի և ու-
ղորմ՝ կական նոցա արարեալ սրանայ թարչի ի
տունս մեծածախ խնայից հանգիսի, կրօնք են
զարձեալ, որ միտիմարեն զնոսա յանտանելի վիշտս
իւրեանց, և և ի յերկիրն տապալել զնոսին անա-
չառելին մահուան, յորժամ տայ նոցին ժամա-
նակս կենաց ի պանդխտութեանս վայրի ոչ առա-
ւել քան զքանի ինչ վայրկեան ժամու, յայն-
ժամ ևս, ահ, կրօնն թեւատարած բաղկօք ի
գիրկս առեալ զնոսին ուրախութեամբ ընդունի,
և առաջի նոցա, իրր ընդ հայելի օրինակաւ,
առնելով զմշտնջենականութիւն յաւիտենական
փառահեղ տեսարանին, զոգցես տայ զգալ՝ զոր
վայրկեղոյն իցեն ընդ զարս յաւիտենականութեան
զքաղցրագոյնն ճաշակ մշտնջենաւոր երջանկու-
թեանս: Լիցի՞ ձեզ աստքէն, ո՞ր մահականացուք,
յիտ հանգստեան տաժանաւոր ձեր ճգանց, ժամ
մի զկայ առնուլ յամենայն աւուր՝ խոկալ ըստ
Պատկալեայ ճշմարտութեան բանի ի յառանձ-
նութեան զանձանց ձերոց զզոյութենէ, զտանել
զանհերք՝ իս ճշմարտութիւն. եթէ աւուրք հա-
մառօտ տուն մարդոյ առ հանդիմանութիւն
վասն ճանապարհին առաջնորդելոյ յերկնաւոր
կայան արդարոց, և չիք հաստատութիւն յայսմ
պանդխտութեան վայրի, ալ ամենայնքն երազ և
ստուերք արագապաց

ԳՐԵԳՐԵ ՏԷՐ ՄԵԼԷԵԴԵԼԵԱՆ

ՔԱՀԱՆԱԳԻՑ ԵՒ ԺՈՂՈՎՐԴՈՅ

ՓՈԽԱԳԱՐՁ ՊԱՐՏԱՆՈՐՈՒԹԻՒՆՔ

«Որ քաղց և ծարաւ և զանազան
բէշտանք, իրեն պարտոյ արժանի
եղիցին . . . և արժանի է յշին
ձեռն և քաղց:

(ՏԷՐ ԱՐՄ. Ե. 47—48):

1) Հայկական եկեղեցւոյ քահանայն օրինաւոր
ապէս կ'ընտրուի մի և նոյն քաղաքի կամ գիւղի
ժողովուրդից. ուստի քահանայն իւր նուիրական
պաշտօնի պարտաւորութիւնը ճանաչելով՝ եկեղեց-
ւոյ սրբազան խորհուրդները անմեղի կերպով կա-
տարէ, որպէս զի կրկին պատուոյ արժանի համա-
րուի. ըստ այնմ թէ՛ «Որ բարեք վերակացու լի-
նին երիցունք, կրկին պատուոյ արժանի եղիցին»:

2) Իսկ ժողովուրդը յօժարակամ սիրով քա-
հանայի նիւթական կառավարութեան համար հո-
գրս քաշէ, և չը թողու նորան որ և իցէ կարօ-
տութեան, և նեղութեան մէջ հեծէ և տառապի.
հետեւաբար և պարտաւորի հոռանալ ժողովուրդե-
նից. «Զի արժանի է մշակն վարձու իւրոյ, և Ահա
այս է փոխադարձ պարտաւորութիւնք քահանա-
ւոյ՝ առ ժողովուրդն, և ժողովուրդան՝ առ քա-
հանայս»:

3) Այս ժողովուրդն է քահանային իրր հոգե-
ւոր հարազատ որդի. իսկ քահանայն՝ իրր խնա-
մածու հայր, և ժողովուրդան զաւակաց դաստիա-
րակ, և ուսուցիչ, կրթիչ և մարդիկ նոցա Աստու-
ածապաշտութեան, բարոյականութեան սկզբունք-
ներով:

4) Ժողովուրդն է իրր հովուանէր ոչխար, իսկ
նորա անձնագիր հովիւ կը համարուի քահանայն.
որ Ս. Աւետարանի դալարագեղ արօսների վրայ
ճարակեցնելով՝ հոգեորապէս անուցանէ, և ոչխա-
րագլխօտ յախշտակող գայլերից պահպանելով՝ Ս.
Արքայութեան փառաբեր մտքներու ծանոթակէ:

5) Ժողովուրդան միտքն է իրր ամուլ անդաս-
տան. որոյ մէջը Ս. Աւետարանի բարի սերմութներ
ցանոջ հոգեւոր մշակն է քահանայն, որ մշակէ
նոցա զանազան տեսակ առաքինութեան պարա-
տութիւններով, պահպանելով չար որովմեացանե-